

Şarkı Söyleyen Ağaç

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde bir kral ve kraliçe varmış. Bunların çok iyi kalpli birde kızları varmış. Bu ülkede herkes mutluluk içinde yaşarmış.

Sarayın yakınlarında ise kötü kalpli bir cadı yaşar, mutlu insanlardan nefret edermiş. Kral ve ailesinin de mutlu olması cadıyı çıldırtmış. Cadı sonunda bu mutluluğu bozmaya karar vermiş. Bunun için fırsat aramaya başlamış.

Kral, bir gün kızı için bakıcı tutmaya karar vermiş. Bunu duyan cadı sevimli bir kadın kılığına girerek saraya girmiş. Kralın huzuruna çıkıp onu kızına bakıcılık yapabileceği konusunda kandırmış. Prensese ilk zaman-

lar öyle iyi davranmış ki küçük prenses bakıcısını çok sevmiş.

Bir zaman sonra prensesin doğum günü yaklaşmış. Babası prensese ne hediye istediğini sormuş. Prensese ne hediye istediğine karar verememiş. Babası kızından sabaha kadar düşünmesini ve sabah almak istediği hediyeyi söylemesini istemiş.

Cadı bunları duymuş. Kral gidince cadı, prensesin yanına gidip:

- Babandan şarkı söyleyen ağacın yaprağını iste. O yaprağa sahip olanın başına hiçbir kötülük gelmez ve her istediği olur, demiş.

Sabah olunca kral, kızının yanına gidip ne istediğini sormuş. Kızı:

- Şarkı söyleyen ağacın yaprağını istiyorum babacığım, demiş.

Kral bu isteği duyunca şaşırılmış ve kızına:

- Güzel kızım bu isteğini gerçekleştirmem imkansız, çünkü o ağaç Kafdağı'nın ardındadır ve kim onun yaprağını almak için yola çıktıysa bir daha geri dönmedi. Benden başka bir istekte bulun, demiş.

Prensese buna çok üzülmüş. Konuşulanları duyan cadı ise prensesi bir kenara çekip:

- O ağaç Kafdağı'nın ardında değil, sarayın arkasındaki bir bahçededir. İstersen birlikte gidip yaprağını alalım, demiş.

Prensese saraydan izinsiz çıkması yasakmış. Cadının niyeti prensesi kandırıp kaçırmakmış. Bir sabah gizlice saraydan çıkmışlar ve epey yürümüşler. Ormana girmişler. Her taraf siyah ağaçlarla kaplıymış. Prensese korkmaya başlamış. Cadıya:

- Daha gelmedik mi? Diye sormuş.

Cadı terslemiş;

- Haydi, sen yürümene bak!

Bir süre daha yol almışlar. Fakat prensese ağlamaya başlamış.

- Ne olur dönelim, çok yoruldu, diye sızlanmış.

Cadı, kendi kılığında prensese karşı dikilmiş. Prensese cadının çirkin suratını görünce çok korkmuş. Oradan kaçmak istemiş. Cadı, kızı yakalayıp sürüklemiş. Sabaha kadar yol almışlar, en sonunda deniz kıyısına varmışlar. Cadı burada kızı kayığa bindirip denizin ortasında ıssız bir adaya götürmüştü.

- Bundan sonra burada kalacaksın. Kimse seni bulamaz, çok geçmeden ölürsün, demiş ve oradan ayrılmış. Prenses:

- Keşke saraydan izinsiz ayrılmıyaydım! Diye ağladığı sırada denizden bir deniz kızı belirmiş. Ağlayan prensese:

- Niye ağlıyorsun? Diye sormuş.

Prenses, deniz kızına başına gelenleri anlatmış. Deniz kızı gülümsemiş:

- Endişelenme. Ben sana bakarım, sana yiyecek getiririm. Beni çağırmak için sana vereceğim kupayı denize atman yeter, demiş ve denize dalmış.

Prenses uzun süre adada tek başına yaşamış. her ihtiyaç duyduğunda elindeki kupayı denize atarak deniz kızını çağırmış. İkisi çok iyi dost olmuşlar, birlikte oyunlar oynamışlar.

Bu arada kral ve kraliçe kızlarının kaybolmasından dolayı çok üzgünmüş. Bütün ülke halkı yas tutuyormuş. Cadı da bu olanlara çok seviniyormuş.

Prenses, bir sabah adanın kıyısında yürürken yaralı bir güvercin görmüş.

Bu sırada bir kartal da güvercinin üstüne doğru geliyormuş. Kız eline aldığı bir sopa ile koşarak kartalı korkutmuş ve kartal oradan kaçmış. Prenses güvercini kucağına almış, yaralarını temizlemiş ve ona yiyecek vermiş. Güvercin dile gelmiş:

- Benim yuvam Kafdağı'nın ardında büyüyen şarkı söyleyen ağacın dalındaydı. Bir gün çok uzaklara uçtum, yuvamdan uzaklaştım ve kartal beni yakaladı. Eğer beni, kurtarmasaydın yok olup gitmiştim, demiş.

Prenses, şarkı söyleyen ağacı duyunca güvercine:

- Ne olur o ağaçtan bana bir yaprak getir, demiş.

Güvercin bunu kabul etmiş. Hemen gidip yaprağı getirmiş. Prenses güvercinden bir isteği daha olduğunu söylemiş. Saçından bir kaç tel ve elbisesinden bir parça vererek saraya götürmesini istemiş. Güvercin bunları gagasına alarak saraya

uçmuş. Pencereden girip üzgün üzgün oturan kralın omzuna konmuş. Kral, kuşun ağzındakileri görünce bunların kızına ait olduğunu anlamış. Ve çok sevinmiş. Hemen güvercini takip etmiş ve prensesin hapis ol-

duğu adaya varmış.

Yıllar önce kaybolan kızının büyümüş ve güzelleşmiş olduğunu görünce mutluluktan uçmuş. Hep beraber saraya dönmüşler.

Cadı, yıllar sonra adaya gelip de prensesi bulamayın-

ca çok öfkelenmiş. Hemen saraya gitmiş, prensesi orada görmüş.

Şarkı söyleyen ağacın yaprağını da görünce olanları anlamış. Yaprığı almayı kafasına koymuş.

Gece olunca küçük bir kuş kılığında prensesin odasına girip yaprağı almış ve yerine başka bir yaprak bırakmış. Bıraktığı bu yaprak büyülüyüş.

Sabah olup da prenses uyanıp yaprağa dokununca hastalanmış. Her tarafı yara içinde kalmış. Bunu duyan kral ve kraliçenin mutlulukları tekrar bozulmuş.

Prensese ise olanlardan cadının sorumlu olduğunu anlamış. Onu bulup yaprağı geri almayı kafasına koymuş. Kılık değiştirip yollara düşmüş. Her yerde cadıyı aramaya başlamış. Günün birinde birisi, "Büyük ormanda bir ihtiyar kadın var, onu bulursan sana yardımcı olur," demiş.

Prensese ihtiyar kadının küçük kulübesini bulmuş. İhtiyar kadına isteğini söylemiş. İhtiyar kadın:

- Bana bir yıl hizmet edersen ne yapacağını sana söylerim, demiş.

Prensese hiç de alışkın olmadığı halde şikayet etmeden bir yıl çalışmış. Bir yıl sonra ihtiyar kadın:

- Senden memnun oldum, ne yapacağını söyleyeceğim, demiş.

Böylelikle hem altın yaprak eline geçecek, hem de cadı sana bir daha zarar veremeye-

cek, demiş.

Prensese bir fare verip saklamasını istemiş.

Bir de ayna vermiş ve ihtiyar kadın:

- Kaf dağına gidip şarkı söyleyen ağacı bulacaksın oradaki devler sana saldırırsa küçük aynayı göster. Onlar sana zarar veremez. Dağın öte yanındaki dereye iner inmez fareyi saliver, aynayı kır ve parçalarından birini farenin ağzına at. Sonra bırak gitsin, sen de ağaca git ve dört defa:

O kaybolan yaprağımdan ne haber?

Güzel ağaç, ne olursun, cevap ver!

Dersen yaprağın uçarak gelir, ağacın dibinde bir pınara düşer. Hemen suya girip yaprağı alırsan bütün yaraların iyileşir, demiş.

Prensese, ihtiyarın dediklerini bir bir yerine getirmiş ve sonunda ağacın önüne gelmiş. Ağacın dalları arasında tatlı rüzgarlar esip, çok güzel nameler duyuluyormuş. Prensese ağaca:

O kaybolan yaprağımdan ne haber?

Güzel ağaç, ne olursun, cevap ver!

Diye dört defa seslenmiş. Hemen yaprak ağacın dibindeki pınara düşmüş. Prensese suya girip yaprağı almış, eski güzelliğine ve sağlığına kavuşmuş. Prensese yaprağa sahip olunca, cadının yok olmasını dilemiş. Prensese'nin dileği gerçekleşmiş ve cadı siyah bir duman olup yok olmuş.

Olanlardan dolayı büyük bir mutluluk duyan prensese, sarayına ve o eski güzel günlerine geri dönmüş.

Hep beraber mutluluk sürmüşler.

içerisinde uzun bir hayat